ЖАСМІН МАС

ПСИХО АКАДЕМІЯ

ЖАСМІН МАС

Психо Академія

Psycho Academy

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: Psycho Academy, Jasmine Mas.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

1. Вампір у гостях

— Я відчиню! — крикнула я, не хотіла турбувати Сейді й її чоловіків. Дверний дзвінок відлунив.

Моя найкраща подруга заслуговувала на трохи спокою, особливо після всього. Її відсутній безіменний палець був постійним нагадуванням, що ті покидьки завдали їй болю.

Темрява в моїй душі торохтіла об клітку.

Зупинившись із чолом, притиснутим до стіни, я вдихнула дим зі своєї зачарованої люльки.

Ти їх убила. Їх нема.

Я силою волі лишалася байдужою й заспокоювала монстра, що жив у мені.

Спускаючись парадними сходами з червоного дерева, вдихаючи дим із кожним кроком, я намацала кишеню светра.

Пестила меншу люльку завдовжки з палець, яку мені дістав Ашер.

Знову задзвонив дзвінок.

Який нахабний покидьок дзвонить опівночі?

Я стиснула зуби, поки мій монстр загарчав голосніше, гупаючи об сталеву клітку. Ще одна пауза, ще одна довга глибока затяжка.

Будь-який подразник загрожував ретельно притупленому стану, який я так важко створювала.

Простір між лопатками свербів.

Вдихни дим на п'ять секунд, затримай на п'ять секунд, видихни на п'ять секунд, пауза п'ять секунд.

Повтори.

Надворі завивала буря, і дощ бився об цегляну будівлю.

Грім тріснув.

З хибно сконструйованим почуттям нудьги я відчинила двері, і нічна буря відлунила по темному вестибюлю.

— Що вам потрібно? — спокійно спитала я.

У темряві виднівся силует масивної постаті. Вища за двері, з шарами м'язів, які могли слугувати лише для одного: війни.

Засмоктуючи дим, я зачинила двері в нього перед носом.

Крок перший, щоб бути холодною й черствою: не піддаватися базовим імпульсам, як страх. Не реагувати ні на що.

Виживання нечутливих.

Тріск.

Масивна *істота* гепнула рукою по дверях і ступила повз мене в маєток.

— Ти Аран? — загарчав баритон, поки чоловік розчахнув двері навстіж.

Мокре взуття скрипіло на відполірованому мармурі. Проливний дощ летів на холодному вітрі й бив нас обох.

Я зосередилася на своїй клітці.

Зміцнені сталеві ґрати, доки найменше торохтіння емоцій не було заглушене в'язницею. У імлистому вдиху диму я оцінила, що якщо істота питає про мене, вона не є загрозою для інших.

Я розслабила плечі: — Хто питає?

Блискавка спалахнула.

І освітила височезного чоловіка з жорстоким шрамом, що розсікав його око.

Довге волосся тяглося мокрою косою по мармуровій підлозі, а пошитий на замовлення костюм обтягував неймовірно мускулисту постать.

Дві опалові ікла виступали з червоних губ.

— Питаю я, — загарчав Лотер, голос сочився гнівом.

Він не звик, щоб йому ставили запитання.

— А, Лотер, вампір. Я чув про тебе. — Я кивнула й затягнулася димом, демонструючи ліниву, байдужу постать.

Це була суцільний фасад.

Бо я зробила більше, ніж чула. З дитинства він був частим гостем у палаці. Завжди стояв поруч із Матір'ю й дозволяв торкатися себе її пазурами, поки від нього сипалися іскри сили.

Він був єдиним, крім Матері, кого боялися еліти фей.

Мати навіть удостоїла його титулу принца-консорта, і він був єдиним чоловіком за її століття життя, що носив цей титул.

Ми постійно бачили одне одного, але ніколи не розмовляли. Він ніколи не завдавав собі клопоту заговорити зі мною, бо, мабуть, думав, що я нижча за нього. Так само, як Мати.

Я знала, хто він: покидьок, що заліз у ліжко до монстра.

А тоді Лотер вклонився моїй матері під двома сонцями світу фей, напав на Сейді на гарячому піску стадіону гладіаторів, оголосив Сейді негідною, намагаючись висмоктати її кров.

Він був свідком моїх звірств.

Лотер нічого не сказав, просто спостерігав, коли я вирвала серце матері, що ще билося, і з'їла його. Чомусь я знала, що він міг би мене зупинити, якби справді захотів.

Але чомусь не зупинив.

Тепер моя ментальна клітка загриміла.

Спина палала, і мені коштувало всього самовладання не дряпати «ШЛЬОНДРУ», вирізану вздовж хребта. Зачароване

покаяння за провину, яку я навіть не встигла вчинити.

Покидьок переді мною не лише вклонявся божевільній королеві, а й роками стояв поруч, усміхаючись і торкаючись її, поки вона чинила звірства.

Я вдихнула на п'ять секунд. *Затримай. Видихни. Відпочинь. Повтори.*

Тепер Лотер стояв за кілька дюймів від мене в просторому вестибюлі, випромінюючи силу й ненависть. Він вторгся в знайомий простір, яким був маєток.

Монстр із мого минулого стояв у моєму домі.

Єдине око Лотера спалахнуло, мов буря, що лютувала проти нас, і він заговорив так, ніби читав мої думки: — У цьому світі на рівнодення було виявлено аномалію сили, і ходять чутки, що відповідальний за неї чоловік на ім'я Аран.

Древній вампір ступив ще один загрозливий крок уперед: — Ти Аран? Я не питатиму вдруге. — Його голос сочився застереженням.

Дощ бився об маєток.

Грім гримнув.

Вестибюль затремтів.

Я зробила довгу затяжку люльки й зосередилася на тому, щоб нічого не відчувати й нічого не виражати. Бути ніким. Моя мова тіла була чистим полотном, бо я відмовлялася реагувати.

Зрештою, Лотер запланував цей візит саме для цього: щоб вивести мене з рівноваги.

Але єдиним класом, у якому я досягла успіху понад усе, понад те, що мала б, був бойовий аналіз.

Лотер прийшов опівночі, у розпал бурі. Увійшов без запрошення. Ступив у мій особистий простір. Нічого не сказав про

те, чому він тут, просто загадково зажадав моє ім'я. Зажадав, щоб я йому відповіла.

Я важко зітхнула.

Якимось чином усе було війною: малі сутички, союзники, вороги, усе зі змінними союзами, і кожен гравець мав власний, унікальний порядок денний.

Теорія ігор у найкращому вигляді.

Але як я могла відповісти й перемогти його, коли не знала його мотиву?

Факти, які я знала: він назвав моє ім'я (Аран), називав мене лише чоловіком, він посилався на подію трьох тижнів тому, коли я вбила нападників Сейді, і він прийшов уночі з метою мене засмутити.

Правдоподібний висновок: він прийшов не по королеву фей, і він хотів від мене чогось, чого я не хотіла б віддавати.

Я знизала плечима: — Я не та людина, яку ви шукаєте. Нічого не знаю про аномалію сили. Чому ви тут?

Перше правило теорії ігор: не віддавай інформації. *Єдине* правило теорії ігор: не віддавай інформації.

Загрозливий гуркіт наповнив вестибюль.

Він рушив уперед.

Бляха.

Я прорахувалася, бо теорія ігор припускає, що всі актори раціональні. Лотер вгатив ікла мені в шию.

Покидьок мене вкусив.

Зачарована рана на моїй спині палала, ніби мене підпалили, але там, де він вкусив, болю не було.

Що було дивно.

Усі знали, що укус вампіра надзвичайно болісний.

Саме через це їх здебільшого боялися, хоча технічно вони могли розмножуватися з іншими видами. Вампіри не любили

плодитися так, бо вампіра могли створити лише двоє чистокровних вампірів.

Подейкували, що століття тому король фей змусив вампіра народити йому нащадків. Проте коли діти виросли, вони мали лише частину фейської сили короля й не отримали жодних здібностей від матері.

Тому вони були напівфеями й слабкими.

Казали, що король перебив їх за те, що вони не були достатньо сильними, щоб нести його спадщину.

Відтоді в світі фей було табу на розмноження з вампіром. Покаранням за таке порушення була смерть... кожної матері, батька й дитини.

Його ікла розірвали мою плоть, але я ледве це відчула.

Лотер відсахнувся від мене, витираючи кров із рота, голос був хрипкий від здивування: — Хто ти? Що ти? Чому ти така потужна?

Чорт. Мені лишилося кілька хибних рухів до того, як він збагне, що я навіть не Аран, а Арабелла.

Я повільно покрутила плечима, ніби розминалася, і вдала, що не за секунди від нервового зриву.

Без жодного виразу я спокійно сказала: — Водяна фея. Я двоюрідний брат монархії. Аран Іґан.

У битві найкращі брехні ті, що найближчі до правди.

Блискавка тріснула й підсвітила різкі риси Лотера, і його губи розтяглися в усмішку, а шрам зморщився тугіше на відсутньому оці.

Лотер дивився на мене з неприродною нерухомістю, заповнюючи мій особистий простір: — Аран Іґан, ти впевнений, що ти фея? У твоїй крові немалі сили.

Моє обличчя було порожньою маскою, очі мертві, м'язи перманентно розслаблені від нудьги.

З пихатою чоловічою зарозумілістю я закотила очі: — Очевидно, я знаю, хто я. Я Аран, двоюрідний брат королівської родини й водяна фея.

Моя мова тіла волала, що його запитання безглузде.

Лотер усміхнувся, ніби виграв війну.

— Чудово. Вітаю, водяна феє Аран Іґан: тебе офіційно зараховано до Елітної академії.

Моя маска впала: — Перепрошую?

— Це вельми бажаний заклад, і я очікую, що ти навчатимешся суворо. — Лотер не потрудився приховати зневагу.

Грім гримнув.

— Заняття починаються завтра.

Перш ніж я встигла запротестувати, переосмислити ситуацію й вирішити найкращий шлях уперед, Лотер схопив мене за руку: — Ми йдемо зараз.

Полум'я вибухнуло.

Ми зникли.

В сліпучому червоному вогні світ змінився.

Я з вестибюлю в світі звірів опинилася навколішки на масивному острові з чорного каміння.

Чорна фортеця, широка й присадкувата, з чотирма грізними вежами, стояла на чорних валунах.

Острів оточував темний океан.

Хвилі розбивалися об скелі нескінченним виттям. Скільки сягало око, вода бурхала й шльопала.

Вітер хльостав, сіль щипала очі, а холодне каміння впивалося в мої босі ноги. Солоний, їдкий, сірчаний сморід переповнив мої відчуття, коли я глибоко вдихнула.

Над нами, у темному нічному небі, червоне кільце світла оточувало тінисту сферу, і це був зловісний обрис.

Збільшене місячне затемнення. Захопливе й жахливе, бо сонячне явище займало чверть неба.

Місяць був такий величезний, що потилиця наїжачилася.

Невідомі інстинкти волали тікати й триматися подалі від цього світу, бо зіткнення неминуче. Місяць був так близько до планети, що це суперечило фізиці.

Небо тліло.

Фортеця скрипіла.

Океан волав.

— Іди за мною, — наказав Лотер і рушив угору крутими сходами, вирізаними в скелях.

Розгублена й жадібна втекти від неба, я пішла за смертоносним вампіром до фортеці.

Усередині було порожньо від людей, і це було так само шокуюче, як і сонячне явище.

Моя щелепа відвисла, поки я йшла за Лотером.

Я очікувала темряви й похмурості, але було геть не так.

Я ввійшла в архітектурну споруду, подібну до тих, що малювали лише на картинах давніх книг доби Відродження.

Блискуче золоте оздоблення тяглося по чорних, мов чорнило, стінах. Нескінченна чорна мармурова підлога була холодною під пальцями ніг.

Яскраве золото бігло по стелі й стінах, наче павутина гілок чи удари блискавок. Кожна тріщина на чорній стелі, стінах і підлозі була заповнена золотом.

І наче цього було мало, щоб захопити подих, кожні кілька футів чорне й золоте переривалося приголомшливими вітражами.

Тисячі шматочків теплого скла складалися в мозаїки, що були більше мистецтвом, ніж функціональною річчю.

Йти вперед було майже неможливо, бо на вітражі треба було дивитися. Я стримувала бажання лягти на підлогу й розглядати кожне вікно.

Мозаїки теплих відтінків кидали відблиски кольорового світла на величні кришталеві люстри.

Світло танцювало по золоту й чорному.

Коли я йшла вперед, воно іскрилося на моїй шкірі, і це було як мандрівка крізь розум митця.

Кожен вітраж зображав іншу сцену, але всі були виконані в одному стилі Відродження: м'які лінії та яскраві кольори.

Чоловіки й жінки з крилами, що падають із неба.

Немовлята, що кричать на руках матерів.

Тисячі чоловіків, сплетених у битві.

Оголені жінки, що стоять навколішки в райському саду.

Звірі з дивними рогами, що танцюють.

Монархи, що сходять на трони.

Науковці, що пишуть давніми мовами.

У кістяку цієї фортеці не було нічого простого; її створили з копіткою майстерністю, що вражала й захоплювала подих.

ВЖУХ. ТРІСК.

Я кліпнула, щоб позбутися білих плям, і спробувала усвідомити, що білий блискавичний розряд щойно промайнув по стінах.

У коридорах була буря *всередині*.

Я позадкувала.

Сейді казала, що кімната Ксеркса в маєтку зачарована проєктувати різну погоду, але описувала це як міраж.

Пролунав ще один гучний тріск, і я простягла руку. Пальці пройшлися по гострому каменю.

Блискавка спалахнула, але цього разу було шипіння, і зуби заболіли, коли світ затремтів. Нервові закінчення закричали.

Я відсахнулася й мовчки втупилася в кінчики пальців, почорнілі від опіків.

Лотер нічого не сказав, просто рушив далі, а ще один тріск пролунав, і блискавка вдарила по стінах.

Вона була справжня.

У коридорах була блискавка.

На тремтливих ногах я поспішила за довгою косою консорта моєї матері, що волочилася за ним. Звір із мого минулого не мав гадки, що хлопчина, якого він веде неземними коридорами, насправді принцеса, яку він зневажав.

Лотер сказав, що мене зараховано до Елітної академії, і ось я тут. Цей жахливий світ був домівкою сяйливої школи, академії, відомої на всі світи своєю жорстокістю.

Усі знали, що Елітна академія бере наймогутніших особистостей з усіх світів віком від дев'ятнадцяти до двадцяти восьми років. Її суворі методи могли зрівнятися лише з престижною репутацією.

Бути обраним було неможливо.

Подейкували, що існують сотні світів із розумним життям і квадрильйони людей.

Обрані для академії були більше схожі на богів, ніж на людей.

Школа була контролем над наймогутнішими. Способом надіти нашийник на монстрів і змусити їх коритися Високому Двору, поки вони не принесли геноцид і війну в усі світи.

Це був також спосіб збирати силу.

І щоб найсильніші знаходили один одного й будували дружбу, партнерство, навіть шлюби. Щоб створювати альянси, міцніші за армії кількох світів.

Елітна академія була пошепки переказуваною історією про бабая.

Мрією для сильних і розпусних.

Застереженням для всіх інших: нагадуванням, що світи повні монстрів і їхня міць зрештою вас розчавить.

Лотер не потрудився пояснити мені нічого з цього, поки крокував архітектурним раєм.

Навіть якщо академія була радше міфом, ніж реальністю, це все одно було загальновідомо.

Йому не треба було пояснювати.

Ми обоє знали, наскільки я безсила.

Лотер різко розвернувся: — Спатимеш тут. Академія починається завтра зранку. Грім сповістить про підйом.

Він штовхнув мене в кімнату й пішов геть коридором. Довга коса волочилася.

Бам.

Важкі двері зачинилися за мною.

Кімната була маленька, з тими самими чорними стінами й золотим оздобленням, без вікон. Золотий камін тепло потріскував і кидав танцювальні тіні на ліжко з балдахіном. У невеликій мармуровій ванній були приготовані туалетні засоби.

У шафі висів єдиний чорний спортивний костюм.

Провівши руками по м'яких смарагдових простирадлах, я лягла на розкішне ліжко.

Я ахнула.

На високій стелі мерехтіли тисячі зірок у сузір'ях, яких я не впізнавала.

Але це не було гарно.

Посеред стелі кружляв чорний вир, поглинаючи зірки й нищачи їх у спалахах злого червоного.

Він пожирав.

У центрі вир горів помаранчевим, наче горно, що створює світ наново, поки ліниво всмоктував космос у небуття.

Кілька років тому я б дивувалася, що опинилася в Елітній академії.

Що це справжнє місце.

Я була б збуджена, вивчала б мозаїчні стіни, намагалася б з'ясувати, звідки береться блискавка і чи справді на стелі є чорна діра.

Я б милувалася зірками, бо називати сузір'я було однією з моїх улюблених забав у дитинстві.

Ще одне захоплення, яке я втратила з часом.

Темні я зберегла.

Наприклад, мене завжди захоплювала чистота. Тертися до блиску, прибирати кімнату й насолоджуватися ейфорією відполірованого й упорядкованого життя.

Тепер у занедбаній клітці, що розмазувала мою душу, оселився постійний бруд.

Бажання митися лишилося.

Але ейфорії після цього не було: жодної миті, коли я б насолодилася чимось, що хоч віддалено нагадувало щастя.

Жодного перепочинку.

Консорт твоєї матері щойно викрав тебе в чужий світ. Ти, можливо, більше ніколи не побачиш найкращу подругу й дівчат.

Доплентавшись до маленького душу в кімнаті, я ввімкнула холодну воду й гепнулася на підлогу.

Затягнулася люлькою й спробувала забути, хто я, де я і все, що з цим пов'язано.

Академія починається завтра.

Про Елітну академію завжди казали одне: вона надзвичайно конкурентна, і кожен, хто там навчається, мусить викластися повністю, щоб вижити.

Мені нічого було віддавати, а школа ще навіть не почалася.

Вдихни. Затримай. Видихни. Відпочинь. Повтори.

Не спрацювало, і мій монстр ревів, вимагаючи звільнення з клітки.

Клітка в моєму розумі була постійним нагадуванням, що, попри те що я технічно правителька світу фей, мати збрехала мені про моє право від народження.

Тепер я знала, чому Мати ніколи не говорила про мого тата.

У дитинстві я просто гадала, що це тому, що Мати вбила його в одному зі своїх нападів люті. Але справа була не в цьому.

Мати, певно, тримала особу мого батька в таємниці, бо він не був феєю; це було неможливо.

Бо в мене була сила, але я не була феєю.

І все ж із яскраво-бірюзовими очима й шокуюче синім волоссям я була викапаною Матір'ю. Як би мені не хотілося, щоб було інакше, ця сучка мене народила.

Тільки моя мати могла приректи дитину на таке мучливе існування.

Мій монстр заверещав у голові ще голосніше, підкреслюючи, що мені двадцять чотири роки, а я досі не знаю, *якого біса* я є.

Розпач розчавив мене.

Як сміє вампір, що забруднився з моєю матір'ю, намагатися диктувати мені життя?

Мій зір чорнів від люті.

Я піду слідом за Лотером коридором, переріжу йому горло крижаними кинджалами й відірву голову.

Було б приємно вбити його й упиватися бризками його теплої крові.

Гідна здобич.

Нігті ламалися, поки я повзла, відчайдушно прагнучи повернутися до залу, куди моя жертва наказала мені йти за нею.

Я зі всієї сили гепнула обличчям об плитку.

Коли все гасло в темряві, мій звір кричав і торохтів об сталеву клітку. Ще одне полювання зірвалося.

Я його замкнула.

Поки що.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/psycho-academy/